

Arrest

nr. 168 417 van 26 mei 2016
in de zaak RvV 182 270 / VIII

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de stad Antwerpen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 oktober 2015 tot niet inoverwegingname van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2015 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 oktober 2015 trof de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Beslissing tot niet inoverwegingneming

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten (...)

heeft zich op 25/08/2015 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: [...]straat [...], 2660 Hoboken (Antwerpen).

Uit de controles van 25/09/2015, 01/10/2015(2x), 14/10/2015, 19/10/2015(2x) vermeld in het verslag van 19/10/2015 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de motiveringverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker kreeg een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: [...]straat [...], 2660 Hoboken (Antwerpen).

Uit de controles van 25/09/2015, 01/10/2015 (2x), 14/10/2015, 19/10/2015 (2x) vermeld in het verslag van 19/10/2015 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

Verzoeker begrijpt niet hoe het komt dat zijn aanvraag in het kader van art 9bis niet in-overweging werd genomen. Dat hij duidelijk wenst te maken dat hij voldoet aan alle voorwaarden, en zijn aanvraag dus doorgestuurd diende te worden naar de bevoegde diensten in Brussel.

www.kruispuntmi.be stelt het volgende m.b.t. de woonstcontrole:

De gemeente moet alleen nagaan of je feitelijk op haar grondgebied bevindt. De gemeente moet de nodige inspanningen doen om die feitelijke situatie te achterhalen. De woonstcontrole dient dus niet om na te gaan of je op dat adres kan ingeschreven worden in het vreemdelingenregister, of je een werkelijk gezin vormt met andere inwoners of dergelijke. De gemeente kan bijv. niet eisen dat er een schriftelijk huurcontract is (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 19 juni 2009, nr. 28893).

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemeente niet de nodige inspanningen heeft verricht.

Dat deze beslissing alle beginselen van behoorlijk bestuur schendt! 4

Als eerste schendt men het rechtzekerheidsbeginsel!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat verzoeker reeds sinds 2010 woonachtig is op het opgegeven adres, samen met zijn familie.

Dat hij nooit op enig ander adres gewoond heeft en bijgevolg ook niet begrijpt hoe de gemeente kan weigeren zijn aanvraag door te sturen!

Het zijn nota bene de gemeentediensten zelf die verzoeker op het opgegeven adres contacteren.

Gelieve in de bijlage een schrijven van de gemeente terug te willen vinden, gericht aan verzoeker op het opgegeven adres.

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om langs de ene kant verzoeker wel aan te schrijven op het opgegeven adres en vervolgens te stellen dat verzoeker er niet woonachtig is!

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen. Hij verblijft in België en heeft zijn adres duidelijk doorgegeven.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom de burgemeester de aanvraag weigert door te sturen naar de bevoegde diensten, terwijl duidelijk blijkt dat hij wel degelijk verblijft op het opgegeven adres en zijn aanvraag conform de wetgeving behandeld dient te worden.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoeker volgde de geijkte procedure en legde de nodige documenten voor.

Dat het onredelijk is van de burgemeester om de aanvraag niet inoverweging te nemen.

Vervolgens is deze beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

*A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."*³

Zoals gesteld, dient de gemeente de nodige inspanningen te leveren om te zien of verzoeker inderdaad verblijft op het opgegeven adres.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat men dit gedaan heeft.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de reële verblijfplaats van verzoeker te onderzoeken, minstens is hier niets over terug te vinden in de bestreden beslissing.

Gelieve in de bijlage verschillende stukken terug te willen vinden, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk woonachtig is op het opgegeven adres. 6

Dat de politie inderdaad langsgeweest is, doch toen verzoeker naar de Nederlandse les was.

Gelieve in de bijlage de lestijden van de Nederlandse les terug te willen vinden, die zoals blijkt, overeenkomen met de datums waarop er woonstcontroles zouden zijn uitgevoerd.

De dochter van verzoeker heeft dit ook meegedeeld en gevraagd of de wijkagent kon terugkomen op een ander moment.

Toen dit uitbleef, heeft verzoeker zich zelf aangemeld aan de gemeentedienste, waar hij uiteindelijk de bestreden beslissing mocht ontvangen.

Verzoeker kan hier echter geenszins mee akkoord gaan!

Dat verwerende partij echter slechts naar een verslag dd 19.10.2015 verwijst, zonder zelf stappen te ondernemen. Dat dit flagrant onzorgvuldig is!

Dat verzoeker nooit op een ander adres heeft gewoond en ook bij de verschillende diensten gekend is met dat adres.

Gelieve in de bijlage brieven van verschillende instanties terug te willen vinden die hem allen op dit adres aanschrijven.

Het is duidelijk dat men het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht heeft! Indien men rekening gehouden had met ALLE elementen, diende men het dossier door te sturen naar de bevoegde diensten.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

Men stelt immers het volgende: "Uit de controles van 25/09/2015, 01/10/2015 (2x), 14/10/2015, 19/10/2015 (2x) vermeldt in het verslag van 19/10/2015 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont."

Dat dit geenszins een afdoende motivering uitmaakt!

Er wordt immers louter verwezen naar een verslag van 19/10/2015. 7

Over welk verslag gaat dit? Wie heeft het opgesteld? Wat staat erin vermeld?

Dat de raadsman van verzoeker het verslag opvroeg bij de bevoegde diensten, doch hier tot op heden nog geen antwoord op mocht krijgen... Bestaat dit verslag eigenlijk wel?!

Het mag duidelijk zijn dat dit een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel!

Dat het adres van verzoeker wel degelijk gekend is en verwerende partij het motiveringsbeginsel dan ook flagrant schendt door het tegengestelde te beweren! "

2.2. Voor zover verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende vindt waar deze verwijst naar uitgevoerde controles, vermeld in een verslag van 22 oktober 2015 – waarnaar in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt verwezen als een verslag van 19 oktober 2015, wat een materiële vergissing vormt die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van deze beslissing – gaat de Raad er van uit dat verzoeker beoogt de schending op te werpen van de formele motiveringsplicht. De verwijzing naar het verslag van 22 oktober 2015 is wel degelijk een afdoende motivering. Wanneer een stuk waarnaar wordt verwezen in de beslissing, zoals dit verslag, niet wordt opgenomen in de beslissing zelf en niet wordt bijgevoegd, volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van dat stuk te vermelden, zoals in casu is gebeurd, zonder dat het nodig is dit stuk in extenso over te nemen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, p. 131-133). Verzoeker weet op welk adres en wanneer de controles werden uitgevoerd. Tevens is hij op de hoogte van de inhoud van de controles vermeld in het verslag van 22 oktober 2015, namelijk de vaststelling dat hij niet werkelijk op het door hem opgegeven adres woont. Dit alles laat verzoeker toe zich met alle middelen van recht te verdedigen, wat het doel is van de formele motiveringsplicht. Een schending daarvan blijkt dan ook niet. Indien hij meer details wilt vernemen over dit verslag van 22 oktober 2015 stond het verzoeker vrij het administratief dossier te raadplegen.

2.3. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Het gegeven dat verzoeker ervan overtuigd is dat zijn aanvraag voldoet aan alle voorwaarden en diende te worden doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken toont geen schending aan van de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers overtuiging dat de verwerende partij niet de nodige inspanningen ter zake heeft gedaan, na het citeren van een uittreksel van de website www.kruispuntmi.be aangaande de woonstcontrole.

2.5. Verzoeker wijst erop dat hij al sedert 2000 op het in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag opgegeven adres woont en dat hij diverse briefwisseling ontvangt op dit adres, waaronder een schrijven van de verwerende partij. Hij voegt deze stukken bij zijn verzoekschrift.

2.6. Uit het gegeven dat hij briefwisseling ontvangt op het in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag opgegeven adres van officiële instanties, waaronder de gemeentediensten, kan verzoeker niet het vertrouwen putten dat een controle van de politiediensten op dit adres positief zal zijn. Immers betekent dit alles niet ipso facto dat verzoeker daadwerkelijk op het betrokken adres verblijft. Dit kan enkel door een politiecontrole worden achterhaald. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, dat in het betoog ter ondersteuning van het middel wordt aangehaald, blijkt dan ook niet.

2.7. Met zijn betoog, *“Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen. Hij verblijft in België en heeft zijn adres duidelijk doorgegeven. Dat verzoeker niet begrijpt waarom de burgemeester de aanvraag weigert door te sturen naar de bevoegde diensten, terwijl duidelijk blijkt dat hij wel degelijk verblijft op het opgegeven adres en zijn aanvraag conform de wetgeving behandeld dient te worden”* toont verzoeker geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel dat eveneens wordt opgeworpen in het betoog ter ondersteuning van het middel. Er kan immers slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, quod non in casu.

2.8. Met zijn betoog “Verzoeker volgde de geijkte procedure en legde de nodige documenten voor. Dat het onredelijk is van de burgemeester om de aanvraag niet inoverweging te nemen”, toont verzoeker geen schending aan van het redelijkheidsbeginsel aangezien voormeld betoog niet meer vormt dan een overtuiging en een eigen inschatting van de situatie.

2.9. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat er niet de nodige inspanningen werden gedaan om na te gaan of hij daadwerkelijk verblijft op het in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag opgegeven adres. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij op acht verschillende dagen over een tijdspanne van 25 dagen woonstcontroles heeft uitgevoerd en uit het verslag van woonstcontrole van 22 oktober 2015 dat zich bevindt in het administratief dossier – de verwijzing in de bestreden beslissing naar een verslag van 19 oktober 2015 vormt zoals hierboven gesteld een materiële vergissing die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan – blijkt dat er sprake is van 6 woonstcontroles uitgevoerd op verschillende tijdstippen. Ter staving van zijn betoog dat hij wel degelijk verblijft op het adres dat hij heeft opgegeven in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging maakt verzoeker met een schrijven van 10 december 2015 aan de Raad nog twee getuigenverklaringen over. Daargelaten de vraag of deze stukken nog op ontvankelijke wijze kunnen worden overgemaakt, volstaat het te dezen te verwijzen naar het gestelde in punt 2.6.

2.10. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de politie is langsgekomen toen hij naar de Nederlandse les was. Uit stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker op dinsdag van 9 uur tot 11 uur 30 les heeft en op donderdag op dezelfde uren. Uit het politieverslag van 22 oktober 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de politie ofwel is langsgegaan op een maandag, woensdag of vrijdag wanneer verzoeker geen les heeft ofwel op een donderdag op uren dat verzoeker eveneens geen les heeft, namelijk om 14 uur 50 en 18 uur 20.

2.11. Verzoekers bewering dat hij altijd op hetzelfde adres heeft gewoond kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

2.12. Verzoeker stelt zich vragen bij het verslag waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name, “Over welk verslag gaat dit? Wie heeft het opgesteld? Wat staat erin vermeld? (...) Bestaat dit verslag eigenlijk wel?!” Het volstond om het administratief dossier te raadplegen dat ter inzage lag bij de Raad voor de terechtzitting om een antwoord te krijgen op deze vragen, quod non. Met het voegen aan het verzoekschrift van een mailbericht gericht aan de stad Antwerpen waarbij wordt gevraagd inzage te krijgen in het verslag waarnaar de bestreden beslissing verwijst, kan verzoeker zijn nalatig gedrag niet verdoezelen. Het stond verzoeker vrij om de geëigende rechtsmiddelen aan te wenden indien hij van oordeel was dat de stad Antwerpen geen inzage zou verlenen in het betrokken verslag.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.13. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332).

De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van verzoeker, zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoeker geregulariseerd dient te worden. Zijn kleinkinderen bezitten immers verblijfsrecht in België.

Er is geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoeker niet geregulariseerd wordt. Zijn familie mag dan ook niet uit elkaar gehaald worden.

Voor cliënt is het dan ook niet mogelijk in Peru een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl cliënt zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt.

Dat men het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

Men dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!”

2.14. De bestreden beslissing betreft geen verwijderingsmaatregel en houdt geen terugkeer in van verzoeker. Wanneer er geen sprake is van een verwijderingsmaatregel is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). De verwerende partij heeft met de bestreden beslissing geen enkele wijziging aangebracht in de verblijfsstatus van verzoeker en dient dan ook niet te motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM of hiermee rekening te houden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA